A°. 1838.

SURINAAMSCHE COURANT.

N°. 100.

DONDERDAG, DEN 13den DECEMBER.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 10 *December* 1838.

Bij resolutie van den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, van den 8sten dezer, No. 1476 | 1335, zijn als *Leden* in de *Commissie tot de* PATENTEN voor het jaar 1839, benoemd:

De Heeren J. DE JAGER Ez., *Lid van den Kolonialen Raad*, Voorzitter.
CH. LEERS, *Administrateur van Financiën.*
En uit de Ingezetenen:
De Heer S. SOESMAN.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 10 *December* 1838.

Bij resolutie van den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, van den 8sten dezer, No. 1475 | 1334, is bepaald, dat de *Commissie uit het Geregtshof tot de Kleine Zaken*, dewelke voor het loopend jaar heeft bestaan, uit de Heeren: Mr. A. H. DE FRIDERICI, als *President*, F. P. PENARD en J. D. DE MEINERTZHAGEN, als *Leden*, voor het jaar 1839, zal worden gecontinueerd.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 10 *December* 1838.

Bij resolutie van den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, van den 8sten dezer, No. 1477 | 1356, is bepaald, dat de Heer E. VAN EMDEN, Lid van het Geregtshof, over het jaar 1839, zal continueren al Lid in het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels.*

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Militair Bureau.

Den 10 *December* 1838.

Door den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, zijn, bij Gouvernements-Order van heden, No. 313, voor het jaar 1839, benoemd tot *Leden* van het Militair Geregtshof, de na te noemene Officieren; te weten:

De Officier van Gezondheid van de eerste klasse, J. GROESBEEK.
De Kapitein Kwartiermeester, C. F. VAN CASTEREN.
De Kapitein Adjudant, R. H. ESSER.
De 1ste Luitenant, J. F. CASSA.
En
Tot Regter plaatsvervanger, de Officier van Gezondheid van de eerste klasse, J. DE BROUWER.

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

Militair Bureau.

Den 10 *December* 1838.

Door den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, is bij Gouvernements-Order van heden, No. 314 | 19, bepaald:

1°. Dat de *Commissie van Inschrijving en Vrijstelling* voor en van de Schutterij dezer Stad, voor het jaar 1839, zal zijn te zamengesteld uit de Heeren:
N. BOX, Lid van den Kolonialen Raad, *President.*
M. A. THURKOW, M. M. A. COUPIJN, M. M. DE HART, *Leden.*
Benevens de Kwartiermeester van de Schutterij, als *Secretaris.*

2°. Dat de *Commissie tot Quotisatie*, voor het jaar 1839, bestaan zal uit de Heeren:
G. C. B. WEISSENBRUCH, Lid van den Kolonialen Raad, *President.*
E. J. WESENHAGEN, J. O. N. ENGELBRECHT, J. J. B. DE MESQUITA, *Leden.*
Benevens de Kwartiermeester van de Schutterij, als *Secretaris.*

3°. Dat de *Commissie van Dolantie* voor het jaar 1839, zal zijn te zamengesteld, uit de Heeren:
S. DE LA PARRA, Lid van den Kolonialen Raad, *President.*
Mr. J. C. PALTHE WESENHAGEN, L. D. J. VAN BOMMEL, H. A. BUHK, N. G. VLIER, *Leden.*
Benevens de Kwartiermeester van de Schutterij, als *Secretaris.*

Mitsgaders dat aan de bij § 1 genoemde Commissie, behalve de Officier van Gezondheid van de 1ste klasse, aan wien de waarneming der werkzaamheden van Chirurgijn Majoor bij de Schutterij is opgedragen, zal worden toegevoegd, de Officier van Gezondheid van de 2de klasse bij het Militair Hospitaal alhier, G. H. HONING.

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

Advertentien.

Pro Justitia!

Door den Hoog Edel Gestrengen Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, bij resolutie van den 7den dezer, No. 1473 | 1333, bepaald zijnde, dat ten einde aan de AMBTENAREN BELAST MET HET HOUDEN DER SLAVEN-REGISTERS, de noodige tijd te geven, om ongestoord de dagelijksche werkzaamheden geregeld te kunnen bijhouden, dezelve slechts tot *twaalf* uren op de gewone werkdagen voor het Publiek zullen behoeven te vaceren, zoo heeft de ondergeteekende de eer, hiervan het Publiek te informeren en mitsdien aan hetzelve kennis te geven: dat van *heden* af het Kantoor der Registratie van Slaven op de gewone werkdagen slechts van des ochtends *acht* tot des middags *twaalf* uren, zal geopend zijn.

Paramaribo, den 10 *December* 1838.

De Procureur Generaal *ad interim*, der Kolonie *Suriname*,
P. FIERS SMEDING.

(42618) De Exploicteur bij het Geregtshof te SURINAME, belast met de vervolging der nalatige Belastingschuldigen, zal op Vrijdag den 14den December 1838, des voormiddags *negen* uur, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit gemeld Geregtshof publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven *Bergère*, *Saratje*, *Jéjé*, *Sophietje*, *Cicilia*, *Quasiba*, *Hendrik*, *Wilhelmina*, *Cilia* en *Cicilia*; aankomende Weduwe JACOB JONA geboren ALVARES, (na Boedel.)

De Slaaf *Picavirie*; aankomende CATHRIENTJE van WICHERS.

De Slaven *Pauline* en *Lodewijk*; aankomende J. BO. DE MESQUITA.

De Slaven *Catrijntje*, *Mijntje* en *Ferdina*; aankomende JACOB ALEXANDER ELIAZER, nom. ux. en Boedel A. S. S. MACHIELSE.

Paramaribo, den 10 *December* 1838.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(42619) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal over *een* jaar en *zes* weken, dag en datum nader te bepalen, publiek bij Executie verkoopen, te rekenen van den dag waarop onderstaande EFFECTEN zijn onder Sequestratie gebragt.

De PLANTAGIE *PICARDIE*, gelegen aan de rivier *beneden Commewijne*, ter linkerhand in het opvaren, tusschen de Plantagie *Zorg en Hoop* en de verlatene Grond *Welgevallen*; aankomende WM. CHRISTIE, op den 20 September 1838, onder Sequestratie overgenomen.

De PLANTAGIE *SCHAAPSTEDE*, gelegen aan de rivier *beneden Commewijne*, ter linkerhand in het opvaren, tusschen de Plantagie *de Goede Vriendschap* en *Rhijnberk*; aankomende den Boedel wijlen ALEXANDER ELIAZER SALOMONS, op den 30 November 1838, onder Sequestratie overgenomen.

Paramaribo, den 10 *December* 1838.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

THEODOR CORDUA

heeft nog in voorraad en recommandeert zich met een *extra mooi Assortiment* vilten- en zijden HOEDEN van verschillende prijzen, van alle groote en *naar de laatste smaak*; Roode Wijn in oxhoofden

---

MENGELINGEN.

Het Kinderlijk Gebed.

Het was reeds middernacht, maar in weerwil van nacht, storm en onweder, zat MARTIJN, de Veerman, nog altijd aan den oever van het meer, en staarde op de hooge schuimende golven, toen hij door eenige smeekende stemmen uit zijne droomerijen werd gewekt.

„Hulp!" riep eene mannelijke, „redding!" eene vrouwelijke stem. „Hulp! redding!" riep een knapje; en alle drie de stemmen vereenigd: „vaar ons over!"

„Overvaren?" zeide MARTIJN, „in dezen stormachtigen nacht? Onmogelijk!"

„Dan zijn wij verloren," kermde de vrouwelijke stem, en met haar ook de overigen.

„Op het water waart gij insgelijks verloren, en ik met uliede. Tot zulk eene opoffering is geen Veerman verpligt!"

„Dan moge GOD ons helpen!" zuchtten de drie stemmen, en het kind voegde er nog deze regels, uit een vroome lied, bij:

> Hem moet gij slechts vertrouwen,
> En vrolijk op den HEER
> En zijne goedheid bouwen;
> Want gaarne redt hij weêr.

„Gaarne!" herhaalde MARTIJN, en voegde er vervolgens bij: „Ook ik wilde gaarne het werktuig tot uwe redding zijn: maar spreek mij niet van overvaren, en kom liever in mijne hut."

Toen zij nu in de hut gekomen waren, beschouwde MARTIJN, bij het flaauwe licht zijner lamp, eerst het bleeke gezigt van den man, hetwelk geheel met bloed bedekt was, dat uit verscheidene wonden stroomde, die hij aan doornen en takken gekregen had, toen hij eenen weg door de wildernis baande. Het bleeke gelaat der schoone vrouw wekte bij MARTIJN smartelijke herinneringen op, eener vroegere liefde, en de welgevormde trekken van den knaap, herinnerde hem een gehaten vijand. De beelden van het voorledene, die zich zoo dikwijls voor zijne verbeelding vertoonden, schenen thans wezenlijk voor hem te staan; maar zij waren nog schrikkelijker en gelijk aan uit het graf verrezen gestalten, die hij gaarne, reeds lang uit zijne verbeelding en gedachten verdreven had. Intusschen verborg hij dezen onaangenamen indruk, zoo veel hij konde, en verzocht zijne gasten eenige spijs en drank te gebruiken.

De gasten, zonder op zijne noodiging te letten, zuchtten: „Wanneer wij maar in veiligheid waren!"

„Weest gerust," sprak MARTIJN, „in mijne hut is ergens eene geheime deur, welke u in den tijd van nood in eenen langen gang brengt, die in eene wildernis uitkomt, welke nooit door eenen menschelijken voet betreden is. Een uur later, en gij zijt in veiligheid, namelijk, over de grenzen. Maar eet en drinkt toch!"

De vreemde man zat intusschen met het hoofd in de hand, in gedachten verdiept, en sprak als droomend, bij zich zelven: „Ja, mij geschiedt regt, regt, vergelding voor hetgene, dat ik den braven FELDNER heb gedaan."

„FELDNER?" vraagde MARTIJN opmerkzaam.

„Ja, FELDNER," vervolgde de vreemde man, „de voormalige Minister."

„o! Hoor niet naar hem!" smeekte de vrouw, den oplettenden MARTIJN.

„De natuur," sprak de vreemdeling verder, „had den wakkeren Graaf FELDNER *alles* geschonken, wat *my* helaas! ontbreekt. Hij was een verstandig en deugdzaam mensch, en bij hetgeen hem de Hemel had *verleend*, had hij zich zelven het nog dige *verworven*, namelijk, voortreffelijke kundigheden. Hij was Minister en *bleef* het niet, door *myne* schuld. — Hij had thans de echtgenoot van mijne vrouw *kunnen* zijn, en is het *niet* geworden; alleen door *myne* schuld."

„O! hoor niet naar hem!" herhaalde de vrouw. Zonder hier acht op te slaan, vroeg MARTIJN den vreemdeling: „beminde FELDNER uwe vrouw?"

„Ik geloof ja!" antwoordde hij.

„En uwe vrouw hem?" —

De gevraagde zweeg. — Maar de vrouw riep: „Nooit, nooit. Ik heb slechts *eens* in mijn leven, en slechts u bemind."

„Ik weet het," antwoordde de man; „maar gij hadt mijnen medeminnaar, (want zoo moet ik hem noemen) *kunnen* beminnen, en gij *zoudt* hem zeker bemind hebben, indien gij hem meer van nabij gekend hadt; hij zoude nog de algemeen beminde Minister van ons land zijn, indien niet een schelmstuk — — — — GOD vergeve *my* het *woord* en den *dader* de *daad!*"

„*Gy* waart immers de *dader* niet," sprak de vrouw, hem vertroostend.

„Ik was toch de medepligtige," antwoordde de man, „want ik wist er van."

„Gij wist niet van de daad. Gij vermoedde alleen, dat dezelve geschieden zoude."

„En in weerwil van dit vermoeden, liet ik ze toch geschieden," snikte de ongelukkige. „o! Oordeel gij eerlijke Veerman! of ik mijn geweten rein kan noemen. Bedenk, dat de brave Graaf FELDNER Minister *was*, toen ik deze echtgenoote leerde kennen; bedenk dan, volgens den wil van haren vader den Justitie-President slechts *diegene* hare hand verkrijgen zoude, die op het oogenblik als bij zijne toestemming gaf, dezen post bekleeden zoude; bedenk — — — valsche papieren — — — valsche zegels. — — — De eerlijke man viel in ongenade, — viel door *myne* schuld."

„Niet door uwe schuld, lieve man! door de schuld van uwen zaligen vader."

„O, moge hij zalig zijn," zuchtte de troostelooze man, „en GOD vergeve hem onze schulden, gelijk wij ook vergeven onze schuldenaren. — Maar ik heb deel aan de schuld; want ik *raadde* hetgeen mijn vader zoude doen, en liet het toch gebeuren; ik raadde het, en werd — — — Minister en uw echtgenoot; terwijl FELDNER door een onregtvaardig vorstelijk vonnis, van zijne goederen, zijne eer, ja zelfs van zijn vaderland beroofd werd, waardoor zijn vader door eene beroerte getroffen werd, en zijne moeder door het onophoudelijke schreijen blind werd. Maar zoo als de mensch zaait zoo zal hij maaijen. Onlangs, toen er een oproer tegen het regerende Huis uitbarstte, begeerden de opstandelingen, dat men FELDNER zoude opzoeken, hij als Minister afzetten en hem in zijnen vorigen post herstellen zoude, en toen dit werd geweigerd, moest ik mij met de mijnen door de vlugt redden, vervolgd, door mijne woedende vijanden, die hier alle oogenblikken kunnen aankomen. Daarom help ons! help, vaar ons over."

„Ik zal eens gaan zien, of er haast mogelijkheid toe zijn zal," sprak MARTIJN, en ging uit de hut, terwijl juist (het was in den zomer) de eerste morgenschemering doorbrak. Het onweder was reeds bijna geheel bedaard, maar de golven sloegen nog hoog, en de stormwind huilde nog altijd door het woud, terwijl de sombere Veerman bij zich zelven mompelde: „Gods vinger. Ja wel! zoo als de mensch zaait zoo zal hij maaijen! En deze keer zal de wraak haar oogsten, waar *gy* gezaaid hebt. Rang, eer, goederen, geld, geluk, vader en moeder zelfs de geliefde en met haar, vadervreugden, hebt gij den ongelukkigen ontroofd, — u geschiede dan ook wat hem geschied is; word aan de vijanden overgeleverd!"

Onweder, storm- en golvengehuil, verstomden welhaast, en de knaap, die een' tijd lang gesluimerd had, trad uit de hut, zonder den Veerman te bemerken, en zag naar het opgaan der zon, die thans langzaam uit den blaauwen vloed opsteeg; en als hij zich langen tijd in dit gezigt verheugd had, knielde hij neder, het oog ten Hemel geslagen, de kleine handen gevouwen, en bad lang en zacht, en sloot toen zijn gebed overluid met deze woorden, uit een schoon gezang:

> O, GOD! geef, dat ik in 't gemoed,
> Toch nimmer haat- of wraakzucht voed',
> Maar willig moog' vergeven:
> Die gaarn vergeet alle ongelijk,
> En hier reeds wordt aan U gelijk,
> Zal eeuwig bij U leven.

„Zal eeuwig bij U leven!" herhaalde MARTIJN met betraande oogen, naar boven ziende, en ging naar zijne beschermelingen, en verzocht dezelve in zijne boot te gaan.

Hij was juist terug gekeerd van de overvaart, vergezeld van de zegenwenschen der geredden, en zong bij zich zelven het vrome lied van den vromen GELLERT:

> Wanneer slechts op den duur
> 't Geweten kalm mag wezen, —
> Dan is voor mij, waar andren moeten vreezen,
> Niets schrikkelijks meer in de natuur.

Toen een troep der opstandelingen hem naderde en de aanvoerder den Veerman terstond aldus aansprak: „Dezen weg heeft de vlugteling genomen. Gij houdt hem met de zijnen verborgen, of gij hebt hem gered; spreek!" vervolgde de rustende, terwijl hij MARTIJN den degen op de borst zette.

„Gered!" zeide de Veerman. „Ik weet het niet; doch dat zij niet meer in *ons* land, maar aan de overzijde van het meer zijn, dat weet ik wel."

„Dan zijn zij dáár door uwe hulp," schreeuwde een der woedenden, en schoot hem eenen kogel door het lijf.

„GOD helpe ons!" riep een ander, die den ter nedergestorteden MARTIJN herkende. „Dit is immers derzelfde, dien wij zoeken, die zijnen vroegeren post wederom bekleeden zoude. Niet waar? Gij zijt — —"

„En uw leven hebt gij voor uwen vijand opgeofferd? Wat konde u daartoe bewegen?"

„HET GEBED EENS KINDS," sprak FELDNER en stierf.

Allerlei.

De beroemde reiziger BOUGAINVILLE, bragt eenen jongen Otaheiter mede in Parijs. Hier bijverde men zich om aan dezen ongekunstelden zoon der natuur al het fraaije en merkwaardige in de Hoofdstad te doen zien. Onder anderen bragt men hem ook in den kruidtuin. Maar toen hij hier den breedbladerigen Paradijs-vijgeboom gewaar wierd, vloog hij naar denzelven toe, omarmde hem met eene krampachtige tederheid, en riep met eene stem die door zijne heete tranen half gesmoord was, uit:

„o Geef, geef mij mijn Vaderland weder!" En kort daarna stierf hij.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 10den dezer, de Engelsche Schoener *Robert Haynes*, Kapt. William Payne, van Demerary, hebbende 9 dagen reis.

Idem, de Nd. Am. Brik *Ceres*, Kapt. F. Kindall, van Boston, hebbende 20 dagen reis; Passagiers: de Heeren L. Bixby, P. Cragie, S. Wilkens, J. Soesman en Thomas Green.

Den 11den, de Engelsche Sloep *Water Witch*, Kapt. G. Fraser, van Demerary, hebbende 5 dagen reis; Passagiers: de Heeren J. J. de Jonge en Charles Naylor.

Idem, de Nd. Amerik. Brik *Sarah Ann*, Kapt. William E. Herrich, van Gloucester; hebbende 23 dagen reis.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.